

2 KONINGEN 5

Gemeente van Jezus onze Heer.

De zondag is voor gelovigen de eerste dag van de week.
Kracht voor de komende dagen zoeken wij bij God.
Het lijkt dat wij wel vooruit willen kijken.

Maar er zijn vaak krachten die ons naar het verleden trekken, wij zijn met onze gedachten bij wat er is gebeurd, bij wat ons is overkomen.

Je hoeft alleen maar naar de afgelopen week te kijken.
Een jonge man werd ten grave gedragen hier in Stiens.
Twee jonge kinderen moesten hun jonge moeder ten grave dragen, Diana de koningin van de harten.
Een zeer oude vrouw stierf, die haar leven opdroeg aan de armsten, moeder Terese.
Anderen namen afscheid van een moeder, of een zuster.
Allemaal in één week. En er is nog veel meer.

Je gedachten blijven erbij hangen.
In London zagen we een zee van bloemen en een zee van tranen.
En afgelopen week op een avond keek ik buiten naar boven en zag zee van sterren.
In deze wereld bevinden zich zeeën van armen, verdrukten, stervenden.

Wat dunkt u van de volgende stelling: Wij besteden meer tijd aan onze zorgen en problemen dan aan God?!

Is dat waar? En als het waar is, is dat dan fout? Of is het juist goed dat we energie zeken in zorgen en problemen?

Of moeten we het juist alleen hebben van onze gerichtheid op God?

In Taizé las ik woorden van Frere Roger over de last die mensen hebben te dragen; de zorgen die we hebben, het verdriet, de wanhoop, de pijn, de ziekten, de problemen.
Hij schrijft: Als je je lasten en zorgen naast je neer legt zul je er twee keer zoveel last van hebben. Van Jezus wordt gezegd, dat Hij de last van het leven heeft gedragen; dragen is iets anders dan naast je neer zetten, en niet weer naar omkijken.
Dragen dat is: Onder ogen zien, de zwaarte van je zorgen ervaren, en een weg naar de toekomst vinden.

In de gelijkenis van Naäman en Gehazi wordt dit duidelijk: het grootste geschenk dat we hebben is het leven en de gezondheid. En wanneer het leven van Naäman gevaar loopt raakt hij in wanhoop. Een advies van een israëlichs slavinnetje om naar de profeet te gaan wordt door de koning van Aram in de wind geslagen; want die denkt: Je moet het hogerop zoeken: De koning stuurt Naäman naar de koning van Israël, met driehonderd kilo zilver, zestig kilo goud en tien kostbare mantels.

Alles is te koop, zal de rijke koning gedacht hebben; geld is de bron van alle kwaad, zou Paulus later schrijven.

De koning van Israël is zeer verbaast, en roept: ~~Den~~ ik God die genezen kan; dit zal wel

een list zijn van de koning van Aram. De koning stuurt Naäman naar de profeet Elisa, die hem uiteindelijk zal genezen. Elisa weigert iedere beloning.

Op weg naar huis berooft de boef Gehazi Naäman van zijn rijkdommen met een list. En dat zal hij duur moeten betalen.

Deze gelijkenis geeft ons een paar trefwoorden voor ons eigen leven:

Eerlijkheid, een open hart en hoop.

Het is de eerlijkheid van Naäman tegenover de list en het bedrig van Gehazi.

De eerlijkheid is een instrument om jezelf rein te houden, en zodoende deel te krijgen aan Gods rijk. En de eerlijkheid is een instrument om je lasten niet naast je neer te zetten, maar op te pakken en door te werken en verder te reizen, desnoods met verwondingen.

Het gaat hier en in de gemeente steeds om een open hart. Want voor een gelsoten hart is ook de hemel dicht, zegt een lied. Een open hart: Naäman wordt door zijn open hart uiteindelijk deel van Israël, zoals wij deel kunnen worden van Gods rijk. De eerste stap naar dat rijk is niet onze verdienste, maar ons open hart.

Een open hart is kwetsbaar, en dat zijn wij niet graag. Maar een open hart is het minste wat we God en elkaar kunnen geven, om niet te verzinken in een wereld van afgunst, list en bedrog.

En hoop! Er spreekt hoop uit de genezing van Naäman. Niet dat wij de hoop mogen koesteren dat iedere ziekte genezen zal worden; wij weten uit ervaring wel beter. Maar wel de hoop dat er kracht van God naar ons uitgaat. Kracht die niet te beschrijven is, kracht die de dimensies heeft van een mysterie. Kracht die je leest in de ogen van Elisa.

Kracht die de mensen hebben afgewezen: Israël en Juda zullen onder de voet gelopen worden door Assyrie en Babylonië.

De hoop op de kracht van God geeft ons een venster op de toekomst.

Met die hoop zien wij zorgen onder ogen, met die hoop geven we kinderen een thuis, met die hoop geven we elkaar troost en aandacht.

Zou dan de kerk een goed instrument zijn om die hoop levend te houden?

Dit is een krachtige gewetensvraag. En wij moeten naar eerlijkheid antwoorden. Is de kerk een goed instrument om de hoop op Gods kracht levend te houden.

Kijkend naar de besonjes en de zorgen van de plaatselijke kerken zeg ik: Nee!

Maar kijkend in de ogen van gemeenteleden, kijkend in de harten soms van lieve mensen zeg ik toch: Ja!

De kerk, de gemeente is een mogelijk instrument om te hopen op God.

Niet in haar orde en wetten, niet in haar gebouwen en gelden, niet in haar organisaties en structuren, maar in de harten van de gelovigen.

Wij zijn die kerk, wij zijn die gelovige harten, wij vieren deze dag als een eerste dag, als een dag van hoop een dag van opstandingsgeloof. Maar ik herhaal nog maar eens de grondregel van mijn gedachten over de kerk:

De kerk is middel en geen doel; het doel is de verlichting van pijn en de genezing der zieken en de hulp aan armen en hulpbehoevenden.

De kerk is een middel tot Gods rijk.

Laten wij dat in de komende maanden niet vergeten, als wij weer energie steken in het kerkewerk.

Er zijn maar enkelen in deze wereld die een icoon van barmhartigheid worden, zoals prinses Diana. Zij zag de glamour niet als doel maar als middel. En zonder haar te willen verheerlijken kunnen wij ook in ons kerkewerk die raad ter harte nemen. Een icoon van barmhartigheid, zoals ook moeder Teresa; je kunt kritiek hebben op haar opvattingen, maar haar werk spreekt een andere taal.

Het doel is de komst van het Koninkrijk, God weet wanneer.

En onze inzet is daarop gericht, als het goed is. Ook in de gemeente van Jezus hier ter plaatse.

Maar onze gerichtheid op God moet altijd kleiner zijn, dan onze hulp aan de ander.

Want in onze hulp aan de ander belichamen wij immers onze gerichtheid op God.

Onze blik naar het verleden mag altijd korter duren dan onze blik op de toekomst.

Want de blik op de toekomst leert ons het verleden met andere ogen te zien.

En onze investeringen in kerkewerk moeten altijd kleiner zijn, dan onze investeringen in vriendschappen en gezinnen. Want God wil niet dat de kerk groter wordt, maar de gemeenschap.

Veel geef ik u om over na te denken, en na te praten. Laten we dat maar doen. Vandaag, en in alle groepen en gesprekken die zullen komen. Maar altijd met die drie trefwoorden onder onze tong: eerlijkheid, een open hart, en hoop.

Deze eerste dag van de week is de dag van de verrijzenis van Christus. Dat geheim is wat ons allen bindt. Wanneer wij ons, zoals Naäman onderdompelen in dat Christusgeheim, dan voelen wij gemeenschap, die niet oordeelt maar liefheeft. Een gemeenschap die niet regelt, maar roept. Een gemeenschap die niet discussieert maar zingt. Een gemeenschap die niet verwerpt, maar bidt.

Moge daarvan iets zichtbaar worden in onze gemeenschap. God geve ons daartoe kracht en macht. AMEN